

saadant Indtryk, at han fra den Stund af maatte ønske, at en saadan Straf aldrig nogen Sinde maatte blive anvendt. Det er blot dette personlige Vidnesbyrd fra en Mand, vi alle kende, som jeg ønskede at fremdrage her i Salen.

Laust Jensen: Jeg har tilladt mig at stille et Par Ændringsforslag til denne Behandling, som jeg med et Par Ord skal anbefale til Vedtagelse, og som ere Udtryk for den Tanke, jeg tillod mig at fremsætte under første Behandling af det foreliggende Lovforslag. Det første Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, fremtræder egentlig som et Underændringsforslag til det Ændringsforslag, der er stillet af 3 ærede Medlemmer, og som i Gaar blev motiveret og anbefalet af det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe). Naar jeg har stillet det første Ændringsforslag som et Underændringsforslag, i Stedet for som et selvstændigt Ændringsforslag til § 2, saa ligger det i den Omstændighed, at jeg som principiel Modstander af Pryglestraffen ikke, i alt Fald ikke paa nærværende Tidspunkt, ønsker at faa det Ændringsforslag, jeg først har stillet, knyttet sammen med Prygleparagraffen, nemlig § 2 i Forslaget. Mit Ændringsforslag er altsaa stillet til et andet Ændringsforslag, og jeg skal hermed anbefale det til Tingets Velvillie.

Det andet Ændringsforslag er derimod stillet til Lovforslaget og gaar ud paa, at der i Lovforslaget indsættes en ny § 5, hvorved der indføres den Bestemmelse, at med Hensyn til de Forbrydelser, som omtales i Lovforslagets § 5, og for hvilke Straffen fastsættes i Straffelovens §§ 168—174, skal Beruselse ingen formildende Omstændighed være ved Udmaalingen af Straffen. Det, som jeg egentlig tilsigter ved de foreliggende Ændringsforslag, er saa vidt mulig at faa det almindelige Princip ind i Straffelovgivningen, at Beruselse ingen formildende Omstændighed skal være ved Udmaalingen af Straffen. En saadan almindelig Bestemmelse kan mulig ikke indføres her ved nærværende Lovforslag, men Forholdet kunde maaske ordnes paa den Maade, at man i det foreliggende Lovforslag kan indsætte den Bestemmelse, at Beruselse ingen formildende Omstændighed er for de Forbrydelsers Vedkommende, som omtales deri. Hvis man derimod skulde have det anerkendt som almindeligt Princip i Straffeloven for alle Forbrydelser, skulde det vel nærmest ske ved en Forandring af eller

Tilføjelse til Straffelovens § 39. I Straffelovens §§ 38 og 39 omhandles nemlig Spørgsmaalet om Forbrydernes Tilregnelighed, og det er navnlig i § 39, at den Bestemmelse findes, ud af hvilken der har udviklet sig den Praksis i vor Strafferet, at Beruselse virker som formildende Omstændighed ved Udmaalingen af Straffen, idet man efterhaanden har fastslaaet, at en Gerningsmand ikke skal anses for at være sig de Handlinger fuldt ud bevidst, som han begaar i beruset Tilstand, hvorfor han ikendes en mindre Straf for dem. Det kan for saa vidt være rigtigt nok, naar Gerningsmandens Mangel paa Bevidsthed om sine Handlinger, skyldes en ham utilregnelig Aarsag, men da Drukken-skab og Beruselse i saa godt som alle Tilfælde maa siges at være selvforskyldt, maa siges at skyldes en Aarsag, som altsaa kan regnes vedkommende til Last, saa forekommer det mig urimeligt, at vi have en saadan Bestemmelse i vor Straffelov. Thi den uheldige Følge heraf har ganske sikkert været den, at der er blevet kastet et formildende Skær over de Handlinger, der begaas i beruset Tilstand, og det har medført en moralsk Slappelse i Folkebevidstheden, og har — kunde man tilføje — næsten sat en Præmie paa Drukken-skab, hvilket som sagt har haft uheldige Følger paa mange Omraader. Her er et Omraade, hvor man trænger til at gøre det enkelte Individ Ansvarsfølelse skarpere og faa givet Samfundet en ny og mere følsom Samvittighed, derigennem at det kommer til at staa klart for vedkommende, at det at drikke sig fuld, at beruse sig, ogsaa indeholder en Forbrydelse, og at Henvisningen til, at man har været beruset, derfor er en Undskyldning, som Statsmagten i Almindelighed ikke kan tage noget Hensyn til.

Jeg tror, at hvis man gaar bort fra det gældende Princip og kommer ind paa den Tankegang, at Menneskene ogsaa skulde staa til Ansvar for deres Handlinger, selv om disse ere begaaede i beruset Tilstand, vil det højne Ansvarsfølelsen paa et Omraade, hvor det ganske sikkert maa siges at være nødvendigt. Nu kunde man ganske vist sige, at naar vedkommende Person i Virkeligheden er i den Grad beruset, at han er utilregnelig, vil det ogsaa være uretfærdigt at ikende ham den samme Straf, som Straffeloven i øvrigt fastsætter for den paagældende Forbrydelse. Jeg tror dog ikke, at man derved løber den Fare at komme til at beraade en særlig stor Uret, ogsaa af den Grund, at hvis en